

kornsberegning og Arealberegning osv.; betale de ærlig deres Gebyrer for hver Gang, langt større Gebyrer, end disse Ydelser i og for sig burde koste. De eneste, som holde paa denne gamle Betragtning om Statens Prioritet i Jorden, vil man ogsaa se, er Socialdemokratiet. Socialdemokraterne ere konsekvente Folk. Deres Teori lyder saaledes: Jorden er Fællesejendom, og de holde paa endnu den Dag i Dag, at Prioritet i Jorden har Staten. Det vil man kunne se, naar man læser Betænkningen over disse Skatteforslag. Der udtales tydelig nok, at den Prioritet, Samfundet har i Landets Formue, bør, selv om den skifter Plads, ikke formindskes i Værdi, men heller ikke forøges. Saaledes er Socialdemokratiets Stilling. Men dette Fundament — for det er et Grundfundament for Socialdemokratiet — er netop Teorien om Jorden som Almeneje. Dette Fundament bør slaas bort under Fødderne paa dem, og det kan ikke slaas bort, saa længe dette høje Ting vedligeholder en Skat i Form af Ejendomsskyld.

Foruden alt dette er der ogsaa en ren politisk Indvending, jeg har mod Skatten. Hvis man her i Danmark vil konservativ Politik og rolig Udvikling af Forholdene — her henholder jeg mig igen til det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) — saa, siger jeg, maa man bygge sin Bygning paa et fast og bredt Grundlag. Man maa lægge et Grundlag, om hvilket man er overbevist, at det kan holde og bære den Bygning, der skal bæres. Og at Bygningen er temmelig nødvendig, forekommer mig staa klart, naar man ser Udviklingen i den yderlig-gaaende Retning. Men vil man have et saadant Grundlag, kan man finde det i Grundejernes Rækker. I Grundejerne har man et konservativt anlagt Parti, et Parti, der fra Fortiden af gennem Tradition tænker konservativt, endogsaa mange Gange meget reaktionært. Deres Interesser vise dem hen i konservativ Retning, og Nødvendigheden gør det ogsaa, nemlig Nødvendigheden af at værge sig selv; thi de første, der ville blive angrebne af de omvæltende Partier, det bliver Grundejerne. De danske Grundejere ere altsaa selvskrevne til at danne Grundvolden under den konservative Bygning, der skal bygges her i Danmark. Men vil man have dem til at ytre deres konservative Sindelag, deres konservative Tænkemaade, maa man ogsaa give disse Folk noget at bevare, man maa stille dem under saadanne Forhold, at der er noget, de ønske at kon-

servere, noget, de ville bevare. Og skulde noget Menneske tro eller mene, at man kan fremme Ytringer af det konservative Sindelag hos denne Befolkning ved at paabyrde den en smuk Samling af Ekstraskatter, snærende Baand og Forbud i alle mulige Retninger, saa har en saadan Mand lige saa absurd en Tankegang som Mark Twain havde, den Gang hans gode Ven kom og spurgte ham om, hvad han skulde samle paa, da han havde Lyst til at samle paa noget, som var interessant, og som ikke alle samlede paa. Mark Twain raadede ham da til at samle paa Jordskælv, for det var noget, som ingen anden i denne Verden havde tænkt paa. Der- som man lader Grundejerne i Fremtiden vedblivende samle paa Ekstraskatter, paa snærende Baand, saa er det ikke umuligt, at man uvilkaarligt følger Mark Twains Raad.

Jeg tillader mig derfor endnu en Gang at sige til det høje Ting: Tag denne Skat væk, den har sin Rod i en Fiktion, Fiktionen om, at de gamle Hartkornsskatter virkelig ere Skatter, der hvile paa Jorden. Fra et Retfærdighedsstandpunkt set, er denne Skat en Vanskabning, og fra et politisk Standpunkt set er den uhyre lidet klog. Og tag saa med det samme Gaveparagraffen bort, den Paragraf, der giver 2,500,000 Kr. som Gave til Kommunerne. I hvert Tilfælde, *det* danske Landbrug, paa hvis Vegne jeg mener at tale, forlanger ingen Presenter; det forlanger en Ting, og det er Ligestilling med de andre Erhverv, det er det, vi forlange, og ikke andet.

Jeg gaar herefter over til at tale om en særlig Paragraf i dette Lovforslag. Det er nemlig § 8. Denne Paragraf gaar ud paa, at Kjøbenhavn har Ret til ved en Vedtægt at opkræve en ny Skat af to Gange Statsejendomsskyldens Beløb af sine Grundejere, og saa staa der, at for saa vidt denne Bestemmelse træffes, kan ogsaa den Staten nu tilfaldende Bygningsafgift overgaa til Kommunen. Denne Paragraf er, som den lyder, i allerhøjeste Grad misvisende. Naar man læser Paragraffen helt ud, skulde man tro, at Kjøbenhavn havde Lov til først at opkræve to Gange Ejendomsskylden i Skat, og hvis den gjorde dette, da ogsaa havde Lov til yderligere at opkræve den gamle Bygningsafgift med at afgive $\frac{1}{3}$ af den til Staten. Saaledes lyder Paragraffen, og saaledes maa den forstaas, naar man ikke sammenholder den med Bemærkningerne til Lovforslaget og de andre Lovforslag. Jeg ved godt, at